

om de i Lovforslaget foreslaaede Straffe ere tilstrækkelige, og om man ikke ved Ophævelse af Legemsstraffen i Land og af Krumslutningen vilde berøve Krigsmagten de fornødne Midler til at overholde Mandstugten. Krigsbestyrelsen har imidlertid med Hensyn til dette Spørgsmaal troet at kunne berolige sig ved det Gaab, at Manden i den væbnede Magt vil vise sig at være saa god, at det kun undtagelsesviis bliver nødvendigt at anvende strenge Straffe for at hævde Lovens Herredømme, og at under alle Omstændigheder enkelte af de foreslaaede Straffe, Fængsel paa Band og Brød, mørk Arrest og staaende Arrest, ville være tilstrækkelig virksomme til at holde de enkelte gjenstridige Personer i Aue. Forsaa vidt der dernæst under Krigsforhold skulde opstaa særlige Banfælgeligheder i saa Henseende, har man tænkt sig at kunne samle de enkelte Uforbederlige, der ere til Besvær og endog ligesom til Skade for Afdelingerne, i en særegen Afdeling under streng Opsigt og affondre dem fra de kjæpende Afdelinger. En saadan Foranstaltning, der maatte kunne træffes administrativt og allerede anvendtes under Krigen i 1864, vilde da kun være at betragte som en Commandosag og ikke som en Straf. Benyttelsen af den ved Hærlovens § 44 givne Bemyndigelse til Oprettelsen af en særlig Straffeaafdeling i videre Udstrækning end her angivet har Krigsbestyrelsen derimod, væsentligt af humane Hensyn, ikke fundet det rigtigt at foreslaae.

Ved de særlige Bestemmelser om Strafs Anvendelse ombord i Krigsskibene har man i alt Væsentligt fulgt den nedsatte Commissions Bemærkninger. Man har ikke overseet den Banfælgelighed, som for Krigsretterne ombord indeholdes deri, at de ere uden juridisk Bistandning, en Omstændighed, som stærkt er fremhævet af Commissionens militære Medlemmer. Men denne Banfælgelighed, der ikke vil blive større end under den nuggældende Lovgivning, er en uundgaelig Følge af Forholdene ombord, og den vil i Tidens Løb kunne lettes, naar der fra Krigsbestyrelsens Side drages Ansorg for, at der gives Krigsretterne Adgang til at benytte en leffattelig trykt Veiledning til Straffelovens Anvendelse, som t. Ex.

maatte kunne tilvebringes ved en erfaren Skibschefs og en Lovkyndigs forenede Arbejde, og som, benyttet ombord i Krigsskibene, maatte kunne bidrage meget til, at eensartede Sager i de forskjellige Skibe opfattedes og afgjordes efter de samme Grundsætninger, men dog hverken burde benævnes eller være beregnet paa at være en Instrux til Dommerne, som kunde træde deres Selvfærdighed for nær.

Til § 8.

Blandt Straffene er, i Overensstemmelse med hvad ovenfor er anført, udeladt Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, Legemsstraf og Krumslutning, men forøvrigt ere Straffene omtrent de samme, som for Tiden anvendes (sfr. dog § 19). Om Bøder see § 43 Nr. 2 samt § 199.

At lade, som foreslaaet i Landssthingsudvalget, Straf af Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse vedblive, uagtet Legemsstraf i Land ophæves, er ikke usæet tilraadeligt. Naar Saadant finder Sted efter preussisk Lovgivning, har det sin naturlige Forklaring deri, at Tabet af Nationalcocarden efter preussisk Ret er en i den almindelige borgerlige Lovgivning optagen Straf. Overhovedet turde det være meget tvivlsomt, om en saadan Væresstraf, der ved det samme udvortes Kjendetegn paa samme Maade rammer den, som er skyldig i et vanærende Forhold, og den, om hvem dette ikke gjælder, ikke ligesaa ofte virker til at nedbryde den Straffedes Væresfølelse som til at anspore ham til ved godt Forhold at opnaae Forfremmelse til 1ste Klasse.

Med Hensyn til den foreslaaede Anvendelse af legemlig Tugt ombord i Krigsskibene henvises til Bemærkningerne til §§ 40 og 41.

Af visse Straffe kan det blive Følgen, at Hæderstegn forbydes. Da det imidlertid maa være overladt til Kongen at give Regler for Hæderstegn, vil deriblandt ogsaa kunne tages Bestemmelse om, i hvilke Tilfælde et vist Hæderstegn skal fortabes, og der synes ikke at være Grund til at gjøre nogen Indskrænkning deri ved Lov. Paa det vigtigste Hæderstegn, Dannebrogsmændenes, kan en Forfrist om Tab af Hæderstegn ifølge Dom ikke faae no-